

Όχι στην συγχώνευση τμημάτων στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών

Του Αλέξανδρου Τζαρκά

Η υπουργός Παιδείας υποστηρίζει ότι σκοπός της είναι η αναβάθμιση του ακαδημαϊκού περιβάλλοντος στα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας. Αυτό ισχυρίζεται ότι θα το καταφέρει με σειρά μέτρων με εμφανή ταξικό χαρακτήρα, μεταξύ των οποίων η περίφημη Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ), η «αναδιάρθρωση του ακαδημαϊκού χάρτη», όπως λатρεύουν οι κυβερνητικοί να αποκαλούν το κλείσιμο σχολών και τμημάτων, αλλά και τα νέα μέτρα «ασφάλειας» με τη θέσπιση της πανεπιστημιακής αστυνομίας και την ελεγχόμενη είσοδο στα ΑΕΙ της χώρας.

Από την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, στις συγχωνεύσεις

Η ΕΒΕ έκανε πρεμιέρα φέτος με θεαματικά αποτελέσματα: η Αρχιτεκτονική Ξάνθης (ΑΠΘ) υποδέχτηκε 0 (μηδέν!) άτομα από γενικά λύκεια. Το τμήμα Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ είχε φέτος 17 εισακτέους/ες και το τμήμα Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ίδιου ιδρύματος πήρε 20 άτομα.

Τούτων δοθέντων, πάμε στο επόμενο κεφάλαιο: συγχώνευση τμημάτων. Η ΕΒΕ απέκλεισε χιλιάδες μαθητές/τριες και τα επαρχιακά τμήματα ερήμωσαν. Το υπουργείο δεν έχει καμία πρόθεση να συνεχίσει να χρηματοδοτεί τον ίδιο αριθμό πανεπιστημιακών τμημάτων, αλλά προτιμά να κλείσει όσες σχολές δεν δέχτηκαν επαρκή αριθμό φοιτητών, ως αντιμετώπιση του προβλήματος που η ίδια δημιούργησε. Άλλωστε, τα χρήματα του κρατικού κορβανά επαρκούν όταν μιλάμε για αστυνομία αλλά όχι

όταν μιλάμε για υγεία και παιδεία. Έτσι, ήδη από τις αρχές του έτους, η Νίκη Κεραμέως ανακοινώνει πως θα υπάρξει «αναδιάρθρωση του ακαδημαϊκού χάρτη», ήτοι συγχωνεύσεις και καταργήσεις σχολών και τμημάτων.

Συγκεκριμένα, προτάθηκε η συγχώνευση τμημάτων της ιστορικής Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών και μάλιστα «είτε υπάρξει συναίνεση των ΑΕΙ είτε όχι». Φυσικά, η εξωφρενική αυτή ιδέα συνάντησε σφοδρές αντιδράσεις από τη φοιτητική κοινότητα. Ας δούμε όμως ένα παράδειγμα εφαρμογής αυτής της πρότασης: κάποια ξενόγλωσσα τμήματα (γαλλικής, ιταλικής και ισπανικής φιλολογίας) μπορούν να συγχωνευτούν στο τμήμα λατινογενών σπουδών, και έτσι να γυρίσουμε το ρολόι 50 χρόνια πίσω, όταν υπήρχαν υδροκέφαλα πανεπιστημιακά τμήματα με ελάχιστους/ες καθηγητές/τριες και χιλιάδες φοιτητές/τριες. Η Κεραμέως μπορεί να λατρεύει να μετράει τον μαθητικό και τον φοιτητικό πληθυσμό με μέσους όρους, αλλά η πραγματικότητα τη διαψεύδει μονίμως, γιατί σε ένα τέτοιο σενάριο είναι απολύτως σίγουρο ότι θα επικρατήσει ένας διοικητικός και εκπαιδευτικός εφιάλτης. Όμως δεν είναι μόνο αυτό: η ποιότητα και η ποσότητα του ερευνητικού έργου θα πέσουν κατακόρυφα και τα πτυχία που θα χορηγούνται θα έχουν τόσο γενικόλογους τίτλους, που ούτε επαγγελματικά δικαιώματα θα εξασφαλίζουν ούτε κύρος και αντίκρισμα θα έχουν.

Δεν είναι η πρώτη φορά που έχει προταθεί μια τέτοια σκανδαλώδης συγχώνευση□ έχει προηγηθεί το πετσόκομμα του ακαδημαϊκού χάρτη από το σχέδιο «Αθηνά» και έτσι είμαστε σε θέση να έχουμε ανθρώπους και συλλογικά όργανα που έχουν περιγράψει αυτές τις ιδέες του υπουργείου και τα αποτελέσματά τους πολύ καλύτερα από ό,τι εγώ, με μελέτες και στοιχεία.

«Σχολές εφαρμοσμένων επιστημών»

και... αστυνομία

Στο παρελθόν έχει διαρρεύσει επίσης η σκέψη του υπουργείου να μετατρέψει κάποιες πανεπιστημιακές σχολές σε «Σχολές εφαρμοσμένων επιστημών», βάσει της αξιολόγησής τους. Όπερ εστί μεθερμηνευόμενο, επιστροφή στα παλιά ΤΕΙ, ενώ ακόμη δεν έχουν επιλυθεί τα ζητήματα που έχουν προκύψει από την απότομη και χωρίς συγκεκριμένο πλάνο πανεπιστημιοποίησή τους.

Τελευταίο κομμάτι του παζλ είναι η θέσπιση της ΟΠΠΙ (Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων) και της ελεγχόμενης εισόδου με τουρνικέ και φοιτητικό πάσο. Το γεγονός ότι χάρη στους αγώνες των φοιτητών/ριών η είσοδος της αστυνομίας στα πανεπιστήμια έχει προσώρας αποτραπεί, δεν πτοεί την κυβέρνηση, η οποία στις αρχές του 2022 αποδέχτηκε δωρεά από ιδιωτική εταιρεία και σχεδιάζει με αυτά τα χρήματα να τοποθετήσει μπάρες εισόδου στα μεγάλα πανεπιστήμια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Μπάρες εισόδου όπως αυτές που υπάρχουν στα camps για να κρατούν τους/τις πρόσφυγες/προσφύγισσες κλεισμένους/ες.

«Φυλακές» εξειδίκευσης

μελλοντικών εργατικών χεριών

Η κυβέρνηση και η Κεραμέως επέλεξαν να αγνοήσουν τις μεγάλες χρηματοδοτικές ανάγκες σε στέγαση, σίτιση, τεστ για να ελεγχθεί η διασπορά του ιού στην ακαδημαϊκή κοινότητα, διδακτικό προσωπικό, έρευνα και εγκαταστάσεις και ταυτόχρονα προτίμησαν να αποκλείσουν την ελεύθερη πρόσβαση οποιουδήποτε και οποιασδήποτε στο πανεπιστήμιο και να πλήξουν την ακαδημαϊκή ελευθερία. Τα ΑΕΙ μετατρέπονται σε χώρους στείρας μετάδοσης πληροφοριών καθώς καταργείται η οποιαδήποτε ζύμωση και ανταλλαγή ιδεών, χάνεται η σύνδεσή τους με την κοινωνία και, τελικώς, καταλήγουν να είναι απλώς κλειστές δομές εξειδίκευσης μελλοντικών εργατικών χεριών, που μοιάζουν περισσότερο με φυλακές.

Καμία αναβάθμιση του ακαδημαϊκού περιβάλλοντος δεν μπορεί να υπάρξει μέσα από τη μείωση των εισακτέων και την κατάργηση τμημάτων, όπως και καμία αναβάθμιση δε θα υπάρξει με τη θέσπιση της ΟΠΠΙ, της τιμωρητικής αξιολόγησης πανεπιστημίων, της τράπεζας θεμάτων και σειράς άλλων, ξεκάθαρα ταξικών μέτρων. Καμία αναβάθμιση δε θα υπάρξει αποκλείοντας την πρόσβαση στα δημόσια ιδρύματα με 6.000 μόρια αλλά επιτρέποντας την πρόσβαση σε ιδιωτικά κολλέγια και ΙΕΚ με 6.000 ευρώ. Η ανάπτυξη του δημόσιου πανεπιστημίου έρχεται με ίδρυση σχολών και τμημάτων, έρχεται με γενναία αύξηση της χρηματοδότησης, με την κατασκευή υποδομών, με προσλήψεις διοικητικού και διδακτικού προσωπικού. Όμως τελικά, ιδιωτικοποιήσεις και ταξικούς φραγμούς δε θα καταφέρει να θεσπίσει η αποτυχημένη Κεραμέως, όπως δεν κατάφεραν η υπουργός της φωτοτυπίας Διαμαντοπούλου, η Γιαννάκου, ο Αρσένης, ο Κοντογιαννόπουλος. Η νεολαία θα είναι πάντα εδώ για να κρατάει αυτά τα σχέδια μόνο στα χαρτιά.

**Φοιτητής Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών*